

VII. Książka kotłowa.

§ 21. Każdy kościół powinien mieć urzędową książkę według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Kolei Żelaznych, zawierającą upoważnienie do używania kotła oraz opis kotła i jego, osprzętu, podpisane przez osobę upoważnioną do wydawania zezwolenia na używanie kotła. Do książki powinien być wszyty pod pieczęcią rysunek kotła i ponadto, dla kotła wagonowego, rysunek ustawienia kotła w wagonie. Do książki należy zapisywać wyniki rewizji i prób wodnych, dokonane naprawy, szkice łąt, zmiany konstrukcji i blach, oraz terminy rewizji następujących.

VIII. Obsługa kotłów.

§ 22. Do obsługi kotłów wyznacza się pracowników w wieku nie niżej lat 18, trzeźwych, pewnych i z pracą przy kotle obznajmionych, po złożeniu przewidzianego dla nich egzaminu.

IX. Odpowiedzialność.

§ 23. Winny niezachowania przepisów niniejszych lub rozporządzeń właściwych odpowiada według odnośnych artykułów obowiązującego prawa ogólnego i regulaminu kolejowego.

X. Wybuch kotła.

§ 24. W razie wybuchu kotła zarządzający kotłem winien o wybuchu niezwłocznie zawiadomić osoby i urzędy wymienione w ogólnych przepisach kolejowych o wypadkach nieszczęśliwych na kolejach. Do czasu sporządzenia przewidzianego przez przepisy protokołu, uszkodzone przy wybuchu budynki lub urządzenia nie powinny być naprawiane, zaś zrujnowane części kotła powinny leżeć na swoich miejscach nienaruszone, z wyjątkiem wypadków, kiedy ich usunięcie jest konieczne w celu ratowania ludzi, zapobieżenia dalszym skutkom wybuchu, lub przywrócenia komunikacji na drodze publicznej.

XI. Termin wejścia w życie przepisów niniejszych.

§ 25. Przepisy niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Państwa Polskiego z dniem ich ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą odnośne przepisy dotychczasowe z tym wyjątkiem, że pierwsze po ogłoszeniu przepisów niniejszych rewizje kotłów, będących obecnie w użyciu, powinny być dokonane nie później, niż w terminach, jakie dla nich przypadną według odnośnych przepisów i ustaw stosowanych do kotła przed ogłoszeniem przepisów niniejszych.

Minister Kolei Żelaznych:
Ludwik Zagórny-Marynowski

355.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 2 maja 1922 r.

o przeliczaniu walut obcych na marki polskie przy umowach ubezpieczenia.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stempowych od ubezpieczeń (Dz. U. R. P. № 75 poz. 509) zarządza się co następuje:

§ 1. W przypadkach, w których dopuszczalnym jest zawieranie umów ubezpieczenia w walutach obcych (art. 6 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. № 103 poz. 741), instytucje ubezpieczeniowe winny — celem obliczenia opłat stempowych — przeliczać te waluty na marki polskie w następujący sposób:

Składki pobierane w ciągu roku obrachunkowego w walutach obcych, należy przeliczać na marki polskie wedle przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w dniu ostatnim przed pobraniem składki, a sumy ubezpieczone, wypłacane w ciągu tego samego okresu czasu w walutach obcych, wedle przeciętnego kursu, tejże giełdy w dniu ostatnim przed wypłatą sumy ubezpieczonej.

O ile w dniach tych nie było notowania, dokonuje się przeliczenia walut obcych wedle kursu ustalonego po raz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego dnie wskazane.

Jeśli i w powyższym okresie czasu nie było notowania, przyjmuje się ich przeciętną wartość sprzedażną wedle cen pozagiełdowych, ujawnionych po raz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego dnie wskazane.

§ 2. Instytucje ubezpieczeniowe obowiązane są w księgach swych wykazywać składki i sumy ubezpieczone tak w walutach obcych, jakoteż w markach polskich, i uwidaczniać przytem dzień i kurs przeliczenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski

Sprostowanie.

W Dz. Ustaw № 33, poz. 275 w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 kwietnia 1922 roku w § 1 zamiast: „działania” winno być: „działanie”.